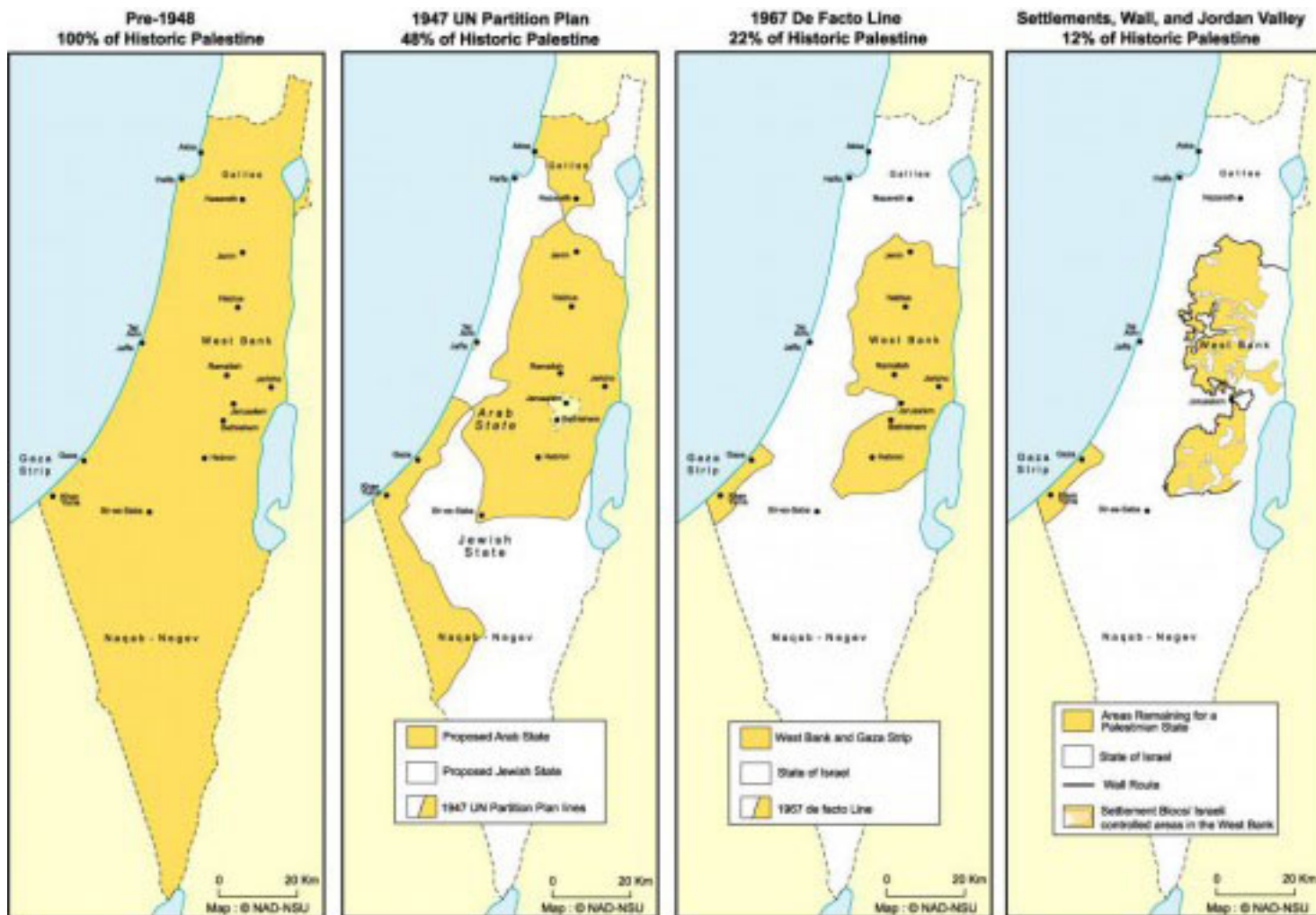




Israëlsche regeringen hebben zelfs de meest verregaande concessies van de Palestijnse autoriteiten geweigerd. Dat blijkt uit de publicatie van zestienhonderd geheime documenten door Al-Jazeera en The Guardian. Wat is het 'vredesproces' nog waard en is er nog hoop voor de Palestijnen?

Wie na deze onthullingen nog gelooft dat Israël ook maar een klein beetje vrede wil, heeft oogkleppen op. De Britse krant The Guardian die de '[Palestine Papers](#)' in handen heeft, vat de onthullingen als volgt samen: 'Het dominante beeld dat naar voren komt (...) is een van zwakte en wanhoop bij de Palestijnse leiders, de onverzettelijke standpunten van de Israëlsche onderhandelaars en de veelal minachtende houding van Amerikaanse politici en ambtenaren tegenover de Palestijnen.'

De Palestijnse Autoriteit blijkt in de afgelopen twintig jaar vergaande concessies te hebben gedaan aan Israël, zonder ook maar iets daarvoor terug te krijgen. Zo ging ze in 2008 in het geheim akkoord met de annexatie van bijna alle nederzettingen die Israël in Oost Jeruzalem heeft gebouwd, nadat het deze gebieden in 1967 militair had bezet. Ook ging de Palestijnse Autoriteit akkoord met het opgeven van het recht van terugkeer voor de 4,6 miljoen Palestijnse vluchtelingen die in erbarmelijke omstandigheden in Libanon, Syrië en Jordanië leven. Deze vluchtelingen zijn een blijvende herinnering aan het grote onrecht waarop de staat Israël in 1948 gebouwd werd. Honderdduizenden Palestijnen werden met geweld en intimidatie verdreven uit hun dorpen en steden. Deze etnische zuivering, onder meer gereconstrueerd door de Israëlsche historicus Ilan Pappé, werd in juli 2008 door de toenmalige Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Condoleezza Rice minachtend afgedaan met de woorden: 'slechte dingen overkomen mensen altijd en overal op de wereld.' Failliet van het 'vredesproces'

De uitgelekte documenten laten zien dat het 'vredesproces' tussen Israël en de Palestijnse autoriteiten failliet is. Dit proces begon aan het begin van de jaren negentig met de 'Oslo-Akkoorden.' Dit was een reactie op de Palestijnse Intifada (opstand) die eind jaren tachtig uitbrak en de ogen van de wereld opende voor het dagelijkse lijden van de Palestijnen onder Israëlische bezetting. De bereid van Israël om vredesonderhandelingen te voeren had echter niets met interesse voor vrede te maken, maar was bedoeld om de rust onder de Palestijnen terug te brengen en tijd te rekken. Tzipi Livni, de voormalige Israëlische minister van Buitenlandse Zaken, erkende in november 2007 deze strategie, blijkt uit de uitgelekte documenten: 'Israël pikt meer land in zodat een Palestijnse staat onmogelijk zal worden,' (...) 'het is Israëlisch beleid om dag in dag uit meer en meer land in te pikken zodat we uiteindelijk kunnen zeggen dat het onmogelijk is geworden, we hebben al het land en we kunnen geen [Palestijnse] staat creëren.' Ze gaf tegenover een Palestijnse onderhandelaar toe dat dit 'lange tijd het beleid van de regering is geweest,' maar onder haar niet door zou gaan. Juist met die leugen hebben de opeenvolgende Israëlische regeringen tijd gekocht om ondertussen door te gaan met de bouw van nieuwe nederzettingen voor steeds meer kolonisten. Niet verrassend, is dat ook onder Livni gebeurd.

Het meest recente poging om het vredesoverleg tussen Israël en de Palestijnse Autoriteit te herstarten, mislukte omdat de Israëlische regering niet bereid was om zelfs tijdelijk het bouwen van illegale nederzettingen te stoppen. Ook de drie miljard dollar militaire steun die Israël van de VS kreeg, kon het land niet overtuigen om de illegale bouw te stoppen en te onderhandelen. Het zou verkeerd zijn om deze koppigheid van Israël te zien als een irrationele weerstand tegen concessies. Het inpikken van land is precies wat kolonialisme betekent en de voortzetting ervan vereist de militaire onderwerping van de oorspronkelijke bewoners. Fatah, Hamas en verzet

De onthullingen hebben de geloofwaardigheid van Israël ernstig ondermijnd, maar ook de Palestijnse Autoriteit onder leiding van Fatah is in verlegenheid gebracht. Het blijkt namelijk dat zij keer op keer de belangen van de Palestijnen hebben uitverkocht zonder ook maar iets terug te krijgen. 'Ik zou op jou stemmen,' zei Qureia, een hoge onderhandelaar van de Palestijnse Autoriteit, in november 2007 tegen de Israëlische minister Livni. Waarop deze cynisch antwoordde: 'zoveel keus heb je niet.' Volgens de documenten was Abbas, leider van de Palestijnse Autoriteit, trots dat Ariël Sharon hem als een vriend zag. Die vriendschap ging zo ver, dat zijn mensen nauw samenwerkten met de Israëlische geheime dienst.

Dit bevestigt dat de groeiende populariteit van Hamas onder de Palestijnen weinig te maken heeft met het religieuze conservatisme van deze verzetsbeweging. In tegenstelling tot de corrupte leiding van Fatah, heeft Hamas zich verzet tegen de bezetting van de Palestijnen. In 2006 kwam Hamas in Gaza aan de macht na wat de VN de meest democratische verkiezingen in de Arabische wereld noemden. Uit de documenten blijkt hoe Engeland meteen plannen maakte om met geheime operaties Hamas te ondermijnen en Israël een economische blokkade opwierp om de mensen van Gaza te straffen en hun verzet te breken. De Israëlische bombardementen op Gaza in december 2008 en januari 2009 waarbij 1,500 Palestijnen omkwamen waren de militaire voortzetting van die misdadige strategie. Israël bezorgd om 'revoluties'

De revolutie in Tunesië heeft niet alleen de dictators van de Arabische landen bang gemaakt, maar ook de oorlogsmisdadigers van Israël. 'We zien het begin van revoluties, maar niet hun einde, en dat creëert een situatie van illegitimiteit in andere landen van de regio,' zei op 20 januari de Israëlische president Shimon Peres tegen de Franse minister van Buitenlandse Zaken. Hij is namelijk bang dat de dictators van de Arabische landen die met steun van de VS hun bevolkingen onderdrukken door revoluties ten val zullen worden gebracht.

Democratische revoluties zullen regeringen aan de macht brengen die niet aan de leiband van de VS lopen zoals in Saoedi-Arabië en Egypte maar die de strijd van de Palestijnen tegen bezetting steunen. Israël zal dan nog steeds kernwapens hebben en tot de tand bewapend zijn, maar ze zal

geconfronteerd worden met een publieke opinie die het beschouwt als wat het is – de laatste kolonie op aarde. De nieuwe krachtsverhoudingen zullen de Israëlische leiders duidelijk maken dat doorgaan als een kolonie onmogelijk is omdat zij die bezet worden zich altijd zullen verzetten en gesteund zullen worden en dat er bovendien een alternatief is: het creëren van een democratische staat waarin Joden en Palestijnen naast elkaar leven, met gelijke rechten, in een nieuw Midden Oosten.

Dit artikel verscheen eerder op socialisme.nu